

בת העיר נורה ירושלמי:

סמבה
והווה

- הפכו
סמבה ועבר

הולדת עזו. שי ועזו. שניהם משרתים ליום בצבא. שי, שניחן בכישרון לא מבוטל בציור, מתכונן אחרי הצבא ללמוד את הנושא ולעסוק בו באופן רציני. גם נורה עסקה תקופה מסוימת בציור. אולם היא זנחה תחום זה, כמעט כמו כל דבר אחר שבו עסקה במשך השנים.

סמבה. חתולים וקוף

אולם לא הכל השתנה אצל נורה מאז נעוריה. אמנם סופרת ועורכת-דין לא היתה מעולם, אך שחקנית דווקא כן. ההודמנות לכך ניתנה לה בהצגות בית-הספר של ילדיה הבוגרים, שאותן היא ביימה ובהן אף השתתפה כשחקנית. נסיון בימתי זה דחף אותה להקים חוג דרמטי בשכונה. חוג זה פעל כמה שנים, ולנורה יש תוכניות להמשיך להפעיל אותו גם בעתיד. בתה סלי בת ה-16, שהיא חברתה הטובה ביותר, אוהבת גם היא קולנוע, כאמה בגילה. אלא ששאיפתיה בתחום זה הן תיאורטיות בלבד. היא רוצה ללמוד קולנוע באוניברסיטה, ואולי אולי להיות במאית. סלי השקטה, שהיא היפוך גמור של אמה, לומדת בריניות, אינה אוהבת להתבלט, והיא אפילו חברה בתנועת הצר פים, תנועה שנורה עזבה לפני 25 שנה בטריקת דלת רועמת, כי "היא לא עניינה אותי".

כאז כן היום, עדיין קשה למנות את כל תחביביה ואהבותיה של נורה. היא אוהבת חתולים, כלבים, ואפילו קוף היה לה פעם. היא רוקמת, סולגת ומכיידת בקרמיקה, כשבדעתה לעבור ביום מן הימים לפיסול. פרי מעשה-הידה מפאר את הבית הנאה של המשפחה. היא אוהבת במיוחד לבשל ולטפל בצמחים שבגינה, ואמנם, גינתה המטופחת היא שסידבר בשכונה. האהבה לצמחים היא כנראה תכונה מישפחתית אצלם. אחיה איתן ירושלמי, שנפטר לא-מכבר מטרטן, היה ידוע כאיש שמורות הטבע. "אם ניתן לתעד דברים" היא מהגהת בעצב, "הרי שעם מותו תם פרק בחיי. פרק המסיבות".

נורה, המתגוררת בבית מטופח בשכונת נוה-מוני-סון יחד עם בעלה, איש יחסייה-ציבור של אל-על, מייק פינחס, ממקדת את חיי החברה שלה בפגישות עם חברים טובים. המסיבות של פעם נערכות רק כשיש סיבה של ממש. היא מרבה לטייל בעולם, ובתוקף תש-קידו של בעלה מתאפשר להם הדבר ביתר קלות. נורה ומייק הכירו זה את זה — במסיבה. "זה היה בדירה ביהודה-המכבי, בחולות שהם כיום צפון-תל-אביב", זוכרים שניהם בחיך. לאחר שלוש שנות חברות הם נישאו. מוקדם יותר ממה שחזתה נורה עצמה. בשע-תו אמרה כי תינשא בגיל 19. כשהועמדה החופה מעל לראשה עדיין לא הגיעה לגיל 18. וכך, לא רק שלא הספיקה להתגייס לצבא, "לצי הימי", כפי שרצתה, גם את לימודיה בגימנסיה הרצליה לא סיימה. חוץ שנה הפכה הצעירה התוססת, הסרת-הדאגות, לרעיה ולאם, כשנולד בנם הבכור שי, הם התגוררו בדירת-חדר קטנטנה בגבעתיים; "עם מקרר קרח", מדי גישה זו שגדלה בבית מרווח ברחוב פינסקר בתל-אביב. שנה נוספת עברה ונורה זכתה להיות אם בשנית, עם

אדם רגלי מציב לו מטרה אחת. נורה ירושלמי אינה מסתפקת בכך. היא רוצה להיות סופרת או עורכת-דין, אולם לפעמים מתעורר בה החשק להיות שחקנית.

כך נכתב על נורה כשהיתה בת 15. היום, כעבור 25 שנה, השאלה הראשונה שהוצגה לה היתה: מה היתת בסוף? נורה ענינה בשלל תשובותיה מן העבר ופרצה בצחוק. "אני חושבת שהכל, חוץ מאלה". וברצינות-מה היא מוסיפה: "אני בן-אדם שאוהב לנסות הכל. אני מתעניינת בדברים רבים ואני שונאת חד-גונית".

בשעתו ייצגה נורה, דור שמיני בארץ, את בני העיר ההוללים והפוחזים. אלה העירוניים המושבעים. שמרדו בתנועת-הנוער והפכו לחסידי החברה הסלוגנית. כשבוחנים את המאפיינים העיקריים של אותה חברה מס-תבר שרק הריקודים והבגדים השתנו מאז ועד היום. המסיבות נערכות באותה המתכונת: הסתודדות רוויית מתח שבה עוברת הרכילות האחרונה, וכמובן, אכילה, שתייה וריקודים. או — לצליליו של הגרמפון; והיום — לקולן של המערכות המשוכללות.

בית במונוסון מרוהט בטוב-טעם במיני מזכרות מכל רחבי העולם. במיסגרת עבודתו של מייק פינחס, כאיש יחסי-הציבור של אל-על, ביקרה נורה בארצות רבות.

איתן ירושלמי, איש שמורות-הטבע, שנפטר לא מכבר מטרטן, בתמונה השמאלית, בתחפושות-פורים: "השודד" (מימין) הוא מייק פינחס, בעלה של נורה, שהוא עובד אל-על והמכטיקאית (בתמונה משמאל) היא נורה עצמה.

"זה לא הסטייל" דברי נורה על המסיבות הסלוגניות צעירה היו אלה מרכז חייה של נורה עם אחיה, בתמונה —

